

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Bernardini Scardaeonii Patauini Presbyteri de Castitate Libri Septem

Scardeone, Bernardino

Venetiis, 1542

Non esse adeo fidendum solitudini ut hominum consortia omnino
fugiamus cap. xxxv

urn:nbn:de:hbz:466:1-30433

fortē contigerit, ut quis bonus eiusmodi societatis culpa
deceptus corruat, ut statim separetur amicitia, si commo-
de potest: sin minus sensim, pedetentimq; faciendā dis-
iunctio consuetudinis, ita ut amicitia, quas non proba-
mus (iuxta Ciceronis consilium) dissutæ magis, quàm
discissæ etiam uideantur: ne quando nō tam deposuisse
amicitias, quàm inimicitias suscepisse credamur. Id au-
tem recte fit, si à nobis in ea re nihil iracundæ, nihil con-
tumeliosæ, nihil temere, ac sine rationabili, ac honesta
causa factum esse uideatur.

Non esse adeo fidendum solitudini: ut hominum
consortia omnino fugiamus. Cap. XXXV.

ID etiam prædictis addam, q; sicut frequenti sodalium
urbæ raro, ita & solitudini non semper credendum
est: nam utrobq; periculum sæpe imminet, & pro-
pterea, neutri temere fidendum. Modus sane habendus
est in utroq; quando utrinq; graue animæ discrimen in-
stare cognoscitur. Clamat sapiens quidā. Fuge multitudi-
nem, fuge paucitatem, fuge etiam unum. Et propterea
Crates philosophus conspicatus forte quempiam ado-
lescentem ultro citroq; deambulantem, & solum, & tacitum
nescio quid secum meditantem: interrogauit, quid
illic solus ageret. Tunc adolescens. Mecum inquit lo-
quor. At ille. Caue (inquit) ne cum homine malo loquar.
Est itaq; usque adeo parum fidendum nobis, ut ubiq;
& semper timendum sit, ne quis nostrum seipsum, non
solum conuersando, sed etiam male cogitādo perimat:
quoniam mali comites, & infidi socii nobismetipsis sæ-
pe sumus. Quare præ oculis, & in corde nobis sem-
per habendus est Deus: & in eo fidendum & in eo spe-
randum: qui solus nos potest eripere à periculis, & con-
stituire in tuto. Etenim quicumque in Deo tanquam in
solido fundamento suam obfirmabit mentem, is pro-
fecto siue, domi, siue foris, seu in urbe siue in agro, seu

DE RATIONE COERCE N. LIBID.

in frequentia, siue in solitudine, seu in foro, siue in templo, semper idem inuenietur: & sibi usquequaq; cōstans, & in eodem cōsilio, atq; proposito permanens. Et propterea nō arbitror ullo pacto solitudinis desyderium sic amplectendum, ut ex eo, quis uel amicitia, uel charitatis iucundissima iura contemnat: & incurrat in eam asperitatem, & immanitatem agrestis uitae: ut omni humanitate deposita, contra hominis naturam exosus humanam societatem, & que mortales cunctos fugiat: qualem fuisse Athenis Timonem quendam ferunt: qui suapte natura ita asper, insolens, inhumanus, & hostis suis in tota uita fuit, ut mortuo sibi, in sepulchro mādauerit hoc epitaphium insculpi suae tantae indicem feritatis.

Hic sum post uitam miseramq; inopemq; sepultus.
Nomen non quæras, Dii lector te male perdant.

Habendi ergo sunt amici, sodales, duces, & comites: atque uersandum fideliter, & comiter, & amice cum omnibus: ac tantidem aliorum salus faciēda quam propria: quatenus alii nostri nos aliorum proficiamus adhortationibus, & exemplis. Sapienter Cicero, Solem inquit è mūdo tollere uidentur, qui amicitiam è uita tollunt: quā nihil à diis immortalibus melius habem? nihil iucūdius. Bonorum ergo amicitias nobis cōparemus, & improborum consortia fugiamus, & erit utrinq; laus nobis à domino: & q̄ illis non temere coniungimur, & q̄ istos non iniuriōse contemnimus: quorum alterum honestati, alterum prudentiae attribuitur.

Desistendum esse a colloquijs impudicis, & ab omni scurrilitate uerborū. Cap. XXXVI.

Colloquia insuper inhonesta, & turpia resecanda sunt, & ab obscœnis, & indignis ore sacro uerbis prorsus abstīnēdum. Haud quidem loqui decet, quod facere est criminōsum: nam quæ turpia facta sunt,